

# Alenehed

Helt oppe der hvor himlen vinder over det hele, boede en gammel kone. Hun havde fået huset af en kær gammel mand, hun havde kendt. Nu var han død. Og hun boede der alene. Det havde hun det godt med. Hun nød hver dag i samklang med naturen, sine dyr og sig selv.

Ind imellem kom mennesker forbi hendes hus. Enten var de på vandretur, eller bare ude for at se noget andet. De rejsende hilste altid på den gamle kone. Hun bød dem gerne på kaffe og lille sludder. Det var dejligt at få gæster og ligeså dejligt, når de rejste videre på deres tur. En dag så hun to ældre mænd komme gående mod huset. De var nok kommet sejlene over fjorden, damen boede ved. Det tænkte hun.

Den gamle kone fulgte dem med øjnene lige indtil, de var tæt på, hun syntes at kunne genkende dem. Var det måske den kære gamle døde mands venner. Nogen hun havde set før?

“Goddag,” sagde de to mænd til den gamle kone. “Goddag, goddag,” sagde konen.”hvad bringer jer herhen?”

“Jamen, vi ville jo lige hilse på den gamle mand, men skipperen sagde, at han nu var død. Det er ærgeligt, vi havde glædet os til at se ham igen.”

“Bor du her helt alene? er det dog ikke ensomt at være her helt alene?” “Ensomt, næh, hvorfor tror I da det? Jeg har jo mine dyr og naturen, som beriger mig. Ensomt er jeg kun, når jeg savner ham. Alt ville være så godt, hvis han var her, men det er han jo ikke. Han har det godt, hvor han er, det ved jeg. Her har jeg min alene-hed, tilstedeværelsen af mig selv, det nyder jeg. Jeg er her fuldt og helt og savner ikke nogen eller noget. Dagene er dyrebare for min alene-hed.”

“Savner du så ikke...” sagde de to mænd i munden på hinanden,”savner du ikke nogen at tale med? Der må da være så stille her.”

“Jeg taler da meget med dyrerne, himlen og alt som er. Det er ligesom, de forstår alt, dyrerne og himlen. Savner jeg mennesker at tale med, tager jeg båden til byen for at købe kaffe og sukker, Åh, vil I dog ikke have en kop kaffe mere? Den er lige på kanden.” De to mænd drak endnu en kop kaffe, medens de så ud over det store landskab. Der var noget at se på. De høje fjelde, den store himmel og så al vandet. Så smukt.

Efter flere timer i stilhed med udsigt, sagde de to mænd, at de ville se at komme hjem til sig selv. Besøget havde gjort dem alle godt.

De sagde farvel til den gamle kone og sejlede over fjorden tilbage, hvor de kom fra. “Må vi komme en anden dag og besøge dig, du gamle kone?” “I skal da være så velkomne. Glæder mig til at se jer igen og få en lille sludder og lidt stilhed sammen. Bare sidde her sammen.” svarede hun. “Ligeså stille.”

